

Színházak, koncertek, kiállítások, közönségtalálkozók, bulik – mindez Sepsiszentgyörgyön, [két héten keresztül](#)

. Jobbnál jobb előadásokat lehetett megnézni, nemcsak a hazai mezőnyből, hiszen magyarországi, litván, olasz, német, egyiptomi művészek és előadók váltották egymást a deszkákon, több helyszínen.

Fotók: Henning János, reflexfeszt.ro

Nemcsak a **Tamási Áron Színház** nagyterme és a biennálén debütáló új stúdióterem, de a szocialista építészet egyik „remekműve”, a hatszáz férőhelyes szakszervezeti művelődési ház színpada is a fesztivál előadásainak helyszíne. Esténként a

Bástya

, a színház büféje, valamint a

Tein Kávézó

ad otthont a beszélgetéseknek, buliknak, eszmecseréknek.

Ami bennünket, udvarhelyieket illet egy ilyen rangos fesztiválon, sajnos nem számolhatunk be arról, hogy mekkora sikert aratott a *Tomcsa Sándor Színház*, ugyanis színházunk nem volt jelen a fesztiválon. Arról viszont igen, hogy vannak olyan udvarhelyi származású színészek, akik óriási sikert arattak mind a színpadon, mind pedig a közönségtalálkozón.

Pénteken este az említett „hatszázas” teremben ugyanis teltház várta a temesvári színház *Ros encrantz és Guilderstern halott*

című, tavalyi, Uniter-díjas előadását:

Victor Ioan Frunză

egy Shakespeare-átíratot, a

Tom Stoppard

-féle darabot vitte színre még két éve, s úgy néz ki, hogy a díjakat besöprő, nagysikerű előadást most játszották utoljára.

A temesvári színház magyar tagozatának igazgatója, [Balázs Attila](#), valamint a Budapesten szabadúszó

[Katona](#)

[László](#)

(mind

ketten udvarhelyi születésűek) alakították a két címszereplőt – a Hamlet „mellékszálának” is tartott történet hosszú, de lehegerlő, egy pillanatig sem unalmas, szinte percenként sokkol egy-egy gyors és virtuóz párbeszéddel, zenei résszel, Hamlet-jelenettel, eredeti díszlet-megoldásokkal. A mindent belebegő halál, a kilátástalanság, az útkeresés, az összezavarodás drámája ez, egy várható, érezhető végkifejlettel.

Örvendetes volt látni azt is, hogy a Tomcsa Sándor Színház több színművésze is ott volt az előadásokon. Ez a fesztivál – habár csak a második kiadásánál jár, az első 2009-ben tartották – egy olyan szakmai seregszemle, amihez foghatót talán kettőt-hármat lehet kapni az

országban (a szebeni, a bukaresti és talán a krajovai fesztivál), s rangját az érdeklődés nagysága is jelzi.

Majd' minden előadás és közönségtalálkozó (mást ne mondjunk, **Törőcsik Marival** is volt beszélgetés) telházzal ment, nemcsak helybeliek részvételével: Sepsiszentgyörgy meg tud bírni egy kéthetes színházi biennálét elsősorban azért, mert az évtizedek alatt színházértő és -szerető közönséget nevelt ki.

És ezt a példát másutt is jó volna követni.